

**Normă pentru modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2
la Norma nr. 34/2015 privind cerințele cantitative stabilite de Autoritatea Europeană
de Supraveghere pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale
- PROIECT-**

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

În temeiul prevederilor art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare,

În urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de _____,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. – Anexele nr. 1 și 2 la Norma nr. 34/2015 privind cerințele cantitative stabilite de Autoritatea Europeană de Supraveghere pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 29 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta normă.

2. În anexa nr. 2, după punctul 1.14, se introduce o nouă recomandare, Recomandarea 0, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 0 – Proporționalitatea

1.14¹. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aplice *Ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice* în mod proporțional cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității. Acest lucru nu ar trebui să ducă la o abatere semnificativă a valorii rezervelor tehnice de la valoarea prezentă pe care societățile ar trebui să o plătească dacă și-ar transfera imediat obligațiile de asigurare și de reasigurare altor societăți.”

3. În anexa nr. 2, după Recomandarea 24, se introduc 5 noi recomandări, recomandările 24a – 24e, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 24a – Gradul de semnificație în stabilirea ipotezelor

1.57¹ Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească ipoteze și să folosească raționamentul calificat, în special ținând cont de gradul de semnificație a impactului utilizării ipotezelor cu privire la recomandările următoare privind stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat.

1.57². Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să evalueze gradul de semnificație luând în considerare atât indicatori cantitativi, cât și indicatori calitativi și având în vedere evenimente binare, evenimente extreme și evenimente care nu sunt prezente în datele istorice. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să evalueze în ansamblu indicatorii luați în considerare.

Recomandarea 24b – Guvernanța procesului de stabilire a ipotezelor

1.57³. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că stabilirea tuturor ipotezelor, în special utilizarea raționamentului calificat, urmează un proces validat și documentat.

1.57⁴. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele sunt generate și utilizate în mod consecvent de-a lungul timpului și în cadrul societăților de asigurare sau de reasigurare și că acestea sunt adecvate scopului pentru care sunt utilizate.

1.57⁵. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aprobe ipotezele, în funcție de semnificația acestora, la niveluri de management adecvate, pentru cele mai multe ipoteze semnificative până la nivelul organului administrativ, de conducere sau de control, inclusiv de către acesta.

Recomandarea 24c – Comunicarea și incertitudinea în stabilirea ipotezelor

1.57⁶. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că procesele referitoare la ipoteze, în special cele privind utilizarea raționamentului calificat în stabilirea ipotezelor, au drept scop minimizarea riscului de înțelegere greșită sau de comunicare defectuoasă între diferitele funcții implicate în stabilirea ipotezelor.

1.57⁷. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească proceduri pentru obținerea de feedback documentat între creatorii și utilizatorii raționamentului calificat semnificativ și ai ipotezelor rezultate.

1.57⁸. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să asigure transparența în ceea ce privește incertitudinea ipotezelor și modificările asociate rezultatelor finale.

Recomandarea 24d – Documentarea stabilirii ipotezelor

1.57⁹. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să documenteze procesul de stabilire a ipotezelor, în special utilizarea raționamentului calificat, astfel încât procesul să fie transparent.

1.57¹⁰. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă în documentație ipotezele rezultate și gradul de semnificație al acestora, experții implicați, utilizarea preconizată și perioada de valabilitate.

1.57¹¹. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă argumentele în favoarea opiniei adoptate, inclusiv baza de informații utilizată, la nivelul de detaliu necesar pentru a garanta transparența atât a ipotezelor, cât și a procesului și a criteriilor de luare a deciziilor utilizate pentru selectarea ipotezelor și pentru omiterea altor alternative.

1.57¹². Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că utilizatorii ipotezelor semnificative primesc informații scrise, clare și complete, despre ipotezele respective.

Recomandarea 24e – Validarea stabilirii ipotezelor

1.57¹³. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că se realizează validarea procesului de stabilire a ipotezelor și de utilizare a raționamentului calificat.

1.57¹⁴. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că procesele și instrumentele pentru validarea ipotezelor, în special utilizarea raționamentului calificat, sunt documentate.

1.57¹⁵. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să înregistreze modificările ipotezelor semnificative ca răspuns la noile informații și să analizeze și să explice aceste modificări, precum și abaterile rezultatelor de la respectivele ipoteze semnificative.

1.57¹⁶. Societățile de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care este fezabil și necesar, ar trebui să utilizeze instrumente de validare precum teste de stres sau teste de senzitivitate.

1.57¹⁷. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să revizuiască ipotezele alese, bazându-se pe expertiza independentă internă sau externă.

1.57¹⁸. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să identifice circumstanțele în care ipotezele ar putea fi considerate false.”

4. În anexa nr. 2, după Recomandarea 28, se introduce o nouă recomandare, Recomandarea 28a, cu următorul cuprins:**„Recomandarea 28a – Cheltuielile asociate managementului investițiilor**

1.63¹. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să includă în *cea mai bună estimare* cheltuielile administrative și comerciale aferente investițiilor necesare pentru respectarea contractelor de asigurare și reasigurare.

1.63². În special, pentru produsele în cazul cărora termenii și condițiile contractului sau reglementările impun identificarea investițiilor asociate unui produs (de exemplu, majoritatea produselor unit-linked și index-linked, produsele administrate în fondurile dedicate și produsele cărora li se aplică prima de echilibrare), societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare investițiile.

1.63³. Pentru alte produse, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să-și bazeze evaluarea pe caracteristicile contractelor.

1.63⁴. Ca simplificare, societățile de asigurare și de reasigurare pot lua în considerare, de asemenea, toate cheltuielile asociate managementului investițiilor.

1.63⁵. Rambursările cheltuielilor asociate managementului investițiilor ale administratorilor de fonduri către societăți ar trebui luate în considerare ca alte fluxuri de trezorerie de intrare. În cazul în care aceste rambursări sunt partajate cu deținătorii de polițe sau cu alte părți terțe, ar trebui luate în considerare și ieșirile de numerar corespunzătoare.”

5. În anexa nr. 2, Recomandarea 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.65. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce și să proiecteze cheltuielile de regie într-un mod realist și obiectiv și ar trebui să își bazeze alocarea acestor cheltuieli pe strategia de afaceri pe termen lung, pe analize recente ale activității, pe identificarea factorilor generatori de cheltuieli adecvați și pe chei relevante de repartizare a cheltuielilor.

1.66. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și primului paragraf al acestei recomandări, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, în scopul alocării cheltuielilor de regie în timp, să analizeze oportunitatea utilizării simplificării prezentate în anexa tehnică I, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) societatea desfășoară o activitate care include reînnoirea anuală a contractelor;
- b) reînnoirea este recunoscută ca fiind o activitate nouă, în conformitate cu limitele contractului de asigurare;
- c) daunele apar uniform în timpul perioadei de acoperire.”

6. În anexa nr. 2, Recomandarea 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.69. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele cu privire la evoluția cheltuielilor în timp, inclusiv cheltuielile viitoare care decurg din angajamentele asumate la sau înainte de data evaluării, sunt adecvate și ar trebui să analizeze natura cheltuielilor. Societățile ar trebui să realizeze o ajustare pentru inflație, care este în concordanță cu estimările economice efectuate și cu dependența cheltuielilor de alte fluxuri de trezorerie aferente contractelor.”

7. În anexa nr. 2, după Recomandarea 37, se introduc 3 noi recomandări, recomandările 37a – 37c, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 37a – Dinamica deciziilor deținătorilor de polițe

1.75¹. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să-și bazeze ipotezele privind rata de exercitare a opțiunilor relevante pe:

- dovezile statistice și empirice, atunci când sunt reprezentative pentru deciziile viitoare;
- raționamentul calificat bazat pe evidențe fundamentate și documentate.

1.75². Lipsa datelor pentru scenariile extreme nu ar trebui considerată în sine un motiv de evitare a modelării dinamicii deciziilor deținătorilor de polițe și/sau a interacțiunii cu deciziile de management viitoare.

Recomandarea 37b – Ipoteze bidirecționale

1.75³. Atunci când stabilesc ipotezele privind dinamica deciziilor deținătorilor de polițe, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare faptul că dependența de evenimentul declanșator și de rata de exercitare a opțiunilor este, de regulă, bidirecțională, și anume atât creșterea, cât și scăderea depind de sensul evenimentului declanșator.

Recomandarea 37c – Opțiunea de a plăti prime suplimentare sau diferite

1.75⁴. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să modeleze toate opțiunile contractuale relevante atunci când proiectează fluxurile de trezorerie, inclusiv opțiunea de a se plăti prime suplimentare sau de a se modifica valoarea primelor care urmează să fie plătite și care se încadrează în limitele contractuale.”

8. În anexa nr. 2, după Recomandarea 40, se introduc 2 noi recomandări, recomandările 40a și 40b, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 40a – Planul complet de management

1.78¹. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că planul complet al deciziilor de management viitoare care este aprobat de organul administrativ, de conducere sau de control, este:

- fie un document unic în care sunt enumerate toate ipotezele referitoare la deciziile de management viitoare utilizate în calculul *cele mai bune estimări*;
- fie un set de documente, însoțite de un inventar, care oferă în mod clar o imagine completă a tuturor ipotezelor referitoare la deciziile de management viitoare utilizate în calculul *cele mai bune estimări*.

Recomandarea 40b – Luarea în considerare a unor activități noi în stabilirea deciziilor de management viitoare

1.78². Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare efectul noilor activități în stabilirea deciziilor de management viitoare și să ia în considerare în mod corespunzător consecințele asupra altor ipoteze conexe. În special, faptul că setul de fluxuri de trezorerie care urmează să fie proiectate prin aplicarea articolului 18 din Regulamentul delegat în ceea ce privește limitele contractuale este limitat nu ar trebui să determine societățile de asigurare și de reasigurare să considere că ipotezele se bazează doar pe acest set estimat de fluxuri de trezorerie, fără nicio influență a activităților noi. Acest lucru este valabil în special pentru ipotezele privind alocarea activelor riscante, managementul nesincronizării sau aplicarea mecanismelor de participare la profit.”

9. În anexa nr. 2, după Recomandarea 53, se introduce o nouă recomandare, Recomandarea 53a, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 53a – Utilizarea evaluării stocastice

1.96¹. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze modelarea stocastică pentru evaluarea rezervelor tehnice aferente contractelor ale căror fluxuri de trezorerie depind de evenimente și evoluții viitoare, în special cele cu opțiuni și garanții semnificative.

1.96². Atunci când evaluează dacă este necesară modelarea stocastică pentru a reflecta în mod adecvat valoarea opțiunilor și a garanțiilor, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare în special, dar nu exclusiv, următoarele cazuri:

- tipul mecanismului de participare la profit în care beneficiile viitoare depind de rentabilitatea activelor;
- garanțiile financiare în special (de exemplu, rate tehnice, chiar și fără un mecanism de participare la profit), dar nu exclusiv, când sunt combinate cu opțiuni (de exemplu, opțiuni de răscumpărare) a căror modelare dinamică ar mări valoarea actualizată a fluxurilor de trezorerie în unele scenarii.”

10. În anexa nr. 2, după Recomandarea 57, se introduce o nouă recomandare, Recomandarea 57a, cu următorul cuprins:

„Recomandarea 57A – Factorii de risc de piață necesari pentru obținerea unor rezultate adecvate

1.102¹. Atunci când evaluează dacă toți factorii de risc relevanți sunt modelați în conformitate cu dispozițiile articolului 22 alineatul (3) și ale articolului 34 alineatul (5) din Regulamentul delegat, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că modelarea acestora reflectă în mod adecvat volatilitatea activelor și că

sursele semnificative de volatilitate sunt reflectate în mod corespunzător (de exemplu, marjele și riscul de neîncasare creanțe).

1.102². În special, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze modele care permit modelarea ratelor negative ale dobânzii.”

11. În anexa nr. 2, la punctul 1.133, litera c) se abrogă.

12. În anexa nr. 2, după punctul 1.133, se introduce un nou punct, punctul 1.133¹, care va avea următorul cuprins:

„1.133¹. Toate celelalte ipoteze (de exemplu, mortalitate, drepturi de reziliere sau cheltuieli) ar trebui să rămână neschimbate. Aceasta înseamnă că societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice același orizont de proiecție, să ia în considerare aceleași decizii de management viitoare și aceleași rate de exercitare a opțiunilor de către deținătorii de polițe în calculul *celei mai bune estimări*, fără a le ajusta cu ipoteza că primele viitoare nu vor fi încasate. Chiar dacă toate ipotezele privind cheltuielile ar trebui să rămână constante, nivelul anumitor cheltuieli (de exemplu, cheltuielile de achiziție sau cheltuielile de management al investițiilor) ar putea fi afectat în mod indirect.”

13. În anexa nr. 2, după Recomandarea 77, se introduce o nouă recomandare, Recomandarea 77a, cu următorul cuprins:

„**Recomandarea 77a – Abordarea alternativă pentru a calcula EPIFP**

1.133². Societățile de asigurare și de reasigurare pot identifica EPIFP ca partea din valoarea actualizată a profiturilor viitoare aferente primelor viitoare în cazul în care rezultatul nu deviază semnificativ de la valoarea care ar fi rezultat în urma evaluării descrise în recomandarea 77. Această abordare poate fi pusă în aplicare utilizând o formulă de calcul.”

Art. II. Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

(Anexa nr. 1 la Norma nr. 34/2015)

EIOPA BoS 14/165 RO

Ghid privind limitele contractuale

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare Regulamentul EIOPA), EIOPA emite ghiduri care se bazează pe Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), în special articolul 76 alineatul (1) și articolul 78, precum și articolele 17 și 18 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.2. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.3. Ghidul se aplică societăților de asigurare și de reasigurare și promovează aplicarea consecventă a limitelor contractului de asigurare sau de reasigurare, cu scopul de a stabili o limită între activitățile existente și cele viitoare. Ghidul oferă recomandări pentru a stabili care obligații de asigurare sau de reasigurare referitoare la primele viitoare apar în legătură cu un contract, în conformitate cu articolele 17 și 18 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.4. În sensul prezentului ghid, expresia „organisme de guvernanță” înseamnă organismele interne înființate pentru a asigura guvernanța societății de asigurare sau de reasigurare și

care, în consecință, nu ar trebui să fie considerate părți terțe în cazul în care exprimă o decizie sau un aviz cu privire la exercitarea dreptului de a denunța un contract, de a respinge primele de încasat în temeiul unui contract sau de a modifica primele sau beneficiile de plătit în baza contractului.

1.5. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.6. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 0 Limitele contractuale

1.7. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să considere limitele contractuale ca un singur moment în timp, ci ca o delimitare între primele și obligațiile care aparțin contractului și primele și obligațiile care nu aparțin contractului. Fluxurile de trezorerie legate de prime și obligații care aparțin contractului ar trebui să fie proiectate pe baza unor ipoteze realiste, ceea ce înseamnă că proiecția fluxurilor de trezorerie ar putea depăși oricare dintre datele menționate la articolul 18 alineatul (3) din regulamentul delegat.

Recomandarea 1 Aplicarea consecventă a principiilor

1.8. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că principiile de stabilire a limitelor contractuale sunt aplicate în mod consecvent tuturor contractelor de asigurare și de reasigurare, în special în decursul timpului.

Recomandarea 2 Dreptul unilateral

1.9. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere dreptul de a denunța, de a respinge sau de a modifica prime sau beneficii de plătit în baza unui contract de asigurare sau de reasigurare ca fiind unilateral atunci când nici deținătorul de poliță, nici o altă parte terță nu pot restrânge exercitarea acestui drept. În sensul prezentei recomandări, părțile terțe nu includ autoritățile de supraveghere și organismele de guvernanță ale societăților de asigurare și de reasigurare.

1.10. În special:

a) În cazul în care, pentru a aplica modificarea primelor și a beneficiilor, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să obțină o evaluare externă, în conformitate cu legislația sau cu termenii și condițiile din alt acord în afara contractului de asigurare sau de reasigurare, existența acestei cerințe ar trebui să limiteze dreptul unilateral al societății numai în cazul în care evaluarea conferă deținătorului de poliță sau altor părți terțe dreptul de a interveni în exercitarea acestui drept.

b) Societățile nu ar trebui să considere riscul reputațional sau presiunile concurențiale ca limitări ale dreptului unilateral.

c) Societățile ar trebui să considere că legile naționale le limitează dreptul unilateral numai în cazul în care aceste legi restricționează sau conferă deținătorului de poliță sau altor părți terțe dreptul de a restricționa exercitarea acestui drept.

d) Societățile ar trebui să nu ia în considerare dreptul de a modifica unilateral primele sau beneficiile de plătit în baza contractului în cazul în care primele sau beneficiile de plătit depind numai de deciziile deținătorului de poliță sau ale beneficiarului.

e) Societățile ar trebui să nu ia în considerare dreptul de a denunța unilateral contractul sau de a respinge primele de plătit în baza contractului în cazul în care exercitarea acestui drept, astfel cum se specifică în termenii și condițiile contractului, este condiționată de producerea unui eveniment care generează daune.

Recomandarea 3 Capacitatea de impunere

1.11. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să își recunoască capacitatea de a obliga un deținător de poliță să plătească prima numai dacă plata poliței este executorie din punct de vedere legal.

Recomandarea 4 Reflectarea completă a riscului

1.12. Pentru a stabili dacă primele reflectă pe deplin riscurile acoperite de un portofoliu de obligații de asigurare sau de reasigurare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă, în momentul în care fie primele, fie beneficiile pot fi modificate, în toate situațiile, au dreptul de a modifica primele sau beneficiile, astfel încât valoarea actualizată estimată a primelor viitoare să depășească valoarea actualizată estimată a beneficiilor și cheltuielilor viitoare de plătit în baza portofoliului.

1.13. Pentru a evalua dacă primele reflectă pe deplin riscurile acoperite de un portofoliu de obligații de asigurare sau de reasigurare, în conformitate cu articolul 18 alineatele (3) și (7) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că acest portofoliu este format din obligații pentru care societățile de asigurare sau de reasigurare pot modifica primele și beneficiile în circumstanțe similare și cu consecințe similare.

1.14. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare evaluarea individuală a caracteristicilor relevante ale persoanei asigurate, care le permite societăților să colecteze suficiente informații pentru a ajunge la o înțelegere adecvată a riscurilor asociate cu persoana asigurată. În cazul contractelor care acoperă riscul de mortalitate sau riscul de sănătate pe baze tehnice similare celor de la asigurările de viață, evaluarea individuală a riscurilor poate fi o autoevaluare efectuată de persoana asigurată sau poate include o examinare medicală sau un chestionar.

Recomandarea 5 Separarea contractului

1.15. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă, la data recunoașterii, separarea unui contract este posibilă și, la fiecare dată de evaluare, să ia în considerare dacă s-au înregistrat modificări care ar putea afecta evaluarea anterioară.

1.16. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere că un contract poate fi separat în sensul limitelor contractuale dacă și numai dacă două (sau mai multe) părți ale contractului sunt echivalente în ceea ce privește riscul cu două (sau mai multe) contracte care ar putea fi vândute separat. În sensul prezentului ghid, două contracte ar trebui considerate echivalente din punct de vedere al riscului dacă nu există diferențe identificabile în ceea ce privește părțile financiare ale contractelor privind riscul de asigurare sau riscul financiar suportat de societate.

1.17. Fără a aduce atingere punctului anterior, în cazul în care toate părțile unui contract au aceeași limită contractuală, ca abordare simplificată, societățile pot lua în considerare nesepararea contractului în scopul stabilirii limitelor contractuale.

1.18. Atunci când o opțiune sau o garanție acoperă mai multe părți ale contractului, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să stabilească dacă este posibil să o separe sau dacă ar trebui să o atribuie părții relevante a contractului.

1.19. Dacă un contract este considerat contract de asigurare în temeiul Directivei Solvabilitate II, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere toate părțile neseperate ale contractului ca generând obligații de asigurare sau de reasigurare.

1.20. Dacă un contract este separat în scopul evaluării limitelor contractuale, fiecare parte ar trebui tratată ca un contract independent.

Recomandarea 6 – Identificarea unei garanții financiare a beneficiilor cu un efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract

1.21. Atunci când stabilesc dacă garanția financiară nu are niciun efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare toate fluxurile potențiale viitoare de trezorerie care pot decurge din contract.

1.22. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere o garanție financiară de beneficii ca având un efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract numai dacă garanția financiară este legată de plata primelor viitoare și oferă deținătorului de poliță un avantaj financiar sesizabil.

1.23. Atunci când stabilesc dacă o garanție financiară oferă un avantaj financiar identificabil, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare măsura în care se preconizează că întregul set de fluxuri de trezorerie viitoare se va modifica în mod vizibil dacă nu există garanție financiară. Societățile pot evalua acest lucru din punct de vedere calitativ și cantitativ.

1.24. Evaluarea calitativă ar trebui să analizeze în ce măsură configurația (risc, sincronizare și valoare) fluxurilor de trezorerie ale contractului cu garanție financiară diferă în mod vizibil de configurația contractului fără garanție financiară.

1.25. Evaluarea cantitativă ar trebui să se bazeze pe măsura în care este identificabilă diferența relativă în ceea ce privește valoarea tuturor obligațiilor viitoare legate de contractul cu și fără garanție financiară („valoarea garanției financiare”) pe baza valorii actualizate preconizate. Atunci când calculează valoarea obligațiilor fără garanție financiară, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să proiecteze fluxuri de trezorerie egale cu suma care ar fi plătită dacă nu există garanție financiară. Pentru contractele în cazul cărora beneficiile depind de randamentele pieței, societățile ar trebui să estimeze beneficiile care sunt în concordanță cu structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc utilizată pentru a calcula *cea mai bună estimare* menționată la articolul 77 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II, fără prima de volatilitate și prima de echilibrare. Atunci când calculează valoarea obligațiilor aferente garanției financiare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare în evaluare toate formele de beneficii garantate care decurg din garanția financiară. Luarea în considerare în mod adecvat a valorii-timp a opțiunilor și garanțiilor este relevantă pentru această evaluare.

Recomandarea 7 – Identificarea acoperirii unui eveniment incert specificat care afectează persoana asigurată ca având un efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract

1.26. Atunci când stabilesc dacă acoperirea unui eveniment incert specificat care afectează în mod negativ persoana asigurată (acoperire) nu are niciun efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare toate fluxurile potențiale viitoare de trezorerie care pot decurge din contract.

1.27. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere o acoperire ca având un efect identificabil asupra datelor economice ale unui contract numai dacă acoperirea este legată de plata primelor viitoare și oferă deținătorului de poliță un avantaj financiar care poate fi determinat.

1.28. Atunci când stabilesc dacă o acoperire oferă un avantaj financiar identificabil, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare măsura în care se preconizează că întregul set de fluxuri de trezorerie viitoare se va modifica în mod vizibil dacă nu există garanție financiară. Societățile de asigurare și de reasigurare pot evalua acest lucru din punct de vedere calitativ și cantitativ.

1.29. În cadrul evaluării calitative ar trebui să se analizeze în ce măsură configurația (risc, sincronizare și valoare) fluxurilor de trezorerie ale contractului cu acoperire diferă în mod vizibil de configurația contractului fără acoperire.

1.30. Evaluarea cantitativă ar trebui să se bazeze pe măsura în care este identificabilă diferența relativă în ceea ce privește valoarea tuturor obligațiilor viitoare legate de contractul cu și fără acoperire („valoarea acoperirii”) pe baza valorii actualizate proiectate. Atunci când calculează valoarea obligațiilor fără acoperire, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere că acoperirea nu există. Atunci când calculează valoarea obligațiilor cu acoperire, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare toate obligațiile. În unele cazuri, luarea în considerare a potențialelor scenarii viitoare este relevantă pentru această evaluare.

Recomandarea 8 – Reevaluarea efectului identificabil al unei acoperiri sau al unei garanții financiare

1.31. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să mențină constante limitele contractuale pe întreaga durată a unui contract în aproape toate cazurile. Cu toate acestea, din cauza evoluțiilor mediului extern, așa cum sunt definite la articolul 29 din Regulamentul delegat, precum și a modificărilor termenilor contractului, este posibil să fie necesară modificarea limitelor contractuale.

1.32. Nu este necesar ca societățile de asigurare și de reasigurare să reevalueze dacă o acoperire sau o garanție financiară are un efect identificabil la fiecare dată de evaluare. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să efectueze însă o astfel de reevaluare dacă există indicii că aceasta ar putea duce la o concluzie diferită. În special, pentru a evalua evoluțiile mediului economic, societățile ar trebui să compare mediul economic actual cu mediul economic existent când s-a efectuat evaluarea utilizată pentru a defini limitele contractuale actuale și să efectueze o reevaluare numai în cazul în care aceste modificări sunt extreme. În acest scop, modificările structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc utilizate pentru a calcula *cea mai bună estimare* menționată la articolul 77 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II care sunt mai puțin extreme decât creșterea ratei dobânzii din formula standard nu ar trebui să fie considerate extreme.

1.33. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să modifice limitele contractuale după această reevaluare numai dacă reevaluarea duce la o concluzie în mod clar diferită de evaluarea efectuată pentru a defini limitele contractuale actuale.

1.34. În cazul în care reevaluarea efectului identificabil al unei acoperiri sau al unei garanții financiare a dus la o modificare a limitelor contractuale care a avut ca rezultat un impact semnificativ asupra evaluării rezervelor tehnice și asupra solvabilității, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să raporteze imediat această modificare autorității de supraveghere. În plus, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere această modificare ca fiind semnificativă, așa cum se menționează la articolul 312 alineatul (3) din Regulamentul delegat, și să o includă în raportul anual menționat la articolul respectiv, inclusiv o descriere detaliată a reevaluării și a impactului acesteia asupra solvabilității societății.

1.35. În caz contrar, evaluarea măsurii în care o acoperire sau o garanție financiară are un efect identificabil asupra datelor economice ale contractului nu ar trebui să se modifice.

1.36. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să reevalueze limitele contractuale pentru diferitele scenarii utilizate pentru a calcula *cea mai bună estimare* utilizând metode de simulare, nici pentru scenariile de criză utilizate pentru a calcula SCR.

Recomandarea 9 Estimarea obligațiilor

1.37. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui, atunci când nu cunosc detaliile unui contract sau valoarea totală a obligațiilor care fac obiectul unui contract la momentul de recunoaștere a contractului, să estimeze limitele contractuale folosind toate informațiile disponibile într-o manieră conformă cu principiile stabilite în prezentul ghid.

1.38. Societățile ar trebui să revizuiască această estimare de îndată ce sunt disponibile alte informații mai detaliate.

Recomandarea 10 Contractele de reasigurare

1.39. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, pentru contractele de acceptări în reasigurare, să aplice dispozițiile articolului 18 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 în mod independent de limitele care stau la baza contractelor de asigurare sau de reasigurare pe care le acoperă.

Reguli de conformare și de raportare

1.40. Prezentul document conține recomandări emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare vor depune toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul și recomandările emise.

1.41. Autoritățile competente care se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid ar trebui să îl integreze în cadrul de reglementare sau de supraveghere în mod adecvat.

1.42. Autoritățile competente vor confirma pentru EIOPA dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid, indicând motivele neconformării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.43. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă sarcina de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.44. Prezentul ghid face obiectul unei revizuii de către EIOPA.